

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **J.**, bytom B., právne zastúpeného JUDr. D., advokátom v H., proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, Krajský dopravný inšpektorát Prešov**, Pionierska č. 33, Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRP-25-9/DI-2/2008 zo dňa 27.3.2008, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/34/2008-35 zo dňa 17.4.2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/34/2008-35 zo dňa 17.4.2009 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku toho rozhodnutia zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia č. KRP-25-9/DI-2-2008 zo dňa 27.3.2008, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného

dopravného inšpektorátu, Okresného riaditeľstva Policajného zboru Humennom č. ORP-P-209/DI-3-2007, ORP-P-647/DI-3-2007 zo dňa 10.12.2007 o uznaní žalobcu vinným zo spáchania priestupkov podľa § 22 ods. 1 písm. a/, f/ a k/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení platnom a účinnom do 30.6.2007 (ďalej len zákon č. 372/1990 Zb.) a uložení pokuty § 22 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. vo výške 15.000,-Sk (497,91 €) a zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 18 mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

Krajský súd tak rozhodol s poukazom na zistenie, že správne orgány v konaní dostatočne a objektívne zistili skutkový stav veci a tento aj po právnej stránke správne posúdili a napadnuté rozhodnutie aj postup žalovaného boli v súlade so zákonom.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku poukázal na skutočnosť, že zo správ o výsledku objasňovaní priestupkov a z obsahu administratívneho spisu žalovaného jednoznačne vyplýva, že žalobca sa 13.3.2007 a 26.10.2007 dopustil priestupkov tak, ako boli zadokumentované, čo vyplýva z dôkazov obsiahnutých v správach o objasňovaní priestupkov, hlavne zo snímku z radaru pod č. 000 065 zo dňa 13.3.2007, ako aj zo zápisníc o podaní vysvetlení svedkov podporučiaka A. a podporučiaka J.; uviedol, že správy o výsledku objasňovania priestupkov zo dňa 13.3.2007 a 26.10.2007 boli prvotnými vykonanými úkonmi zo strany príslušníkov PZ a súd nemal pochybnosti o správnom postupe a konaní meraní. Skutočnosť, že žalobca žiadal opätovne trikrát meranie v autobuse podľa krajského súdu nebola preukázaná a žalobcom navrhovaný dôkaz – vypočutie svedkov v autobuse – by nezmenilo podľa súdu nič na skutočnosti preukázanej snímkou z protokolu z 13.3.2007, t. j. nameranej rýchlosti autobusu o 15:48:57 v obci Čierna nad Topľou, pretože ide o snímku jedinečnú a ničím nezameniteľnú, ktorú nemôže vyvrátiť, či zmeniť ani výpoveď cestujúcich v autobuse. K skutku z 26.10.2007 uviedol, že ak mal žalobca vážne zdravotné problémy, tak ako to tvrdil, nič mu nebránilo v tom, aby príslušníkov PZ po zastavení a vyzvaní na vykonanie dychovej skúšky na túto okolnosť upozornil, prípadne sa mohol preukázať lekárskeho potvrdením, ktoré v tom čase už mal k dispozícii, pretože bolo vystavené 23.10.2007. Krajský súd dôvodil, že žalobca ako vodič si mal byť vedomý, že policajnou hliadkou môže byť kedykoľvek vyzvaný na dychovú skúšku a potvrdenie mal mať pri sebe, resp. mohol policajtov oboznámiť, že mu takéto potvrdenie bolo vystavené, čo však neurobil. Krajský súd tiež argumentoval, že pokiaľ žalobca alkoholické nápoje pred jazdou nepožil,

nebol problém podrobiť sa krvnej skúške. Argumentáciu žalobcu považoval krajský súd za účelovú. Dodal, že žalobca sa obdobných priestupkov dopúšťal opakovane aj v minulosti.

Proti rozsudku podal žalobca odvolanie žiadajúc, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Namietal, že dôkazy vykonané v správnom konaní hodnotil ako jednostranné a správnym orgánom vytýkal, že nevykonali žiadne z ním navrhnutých dôkazov, najmä výsluch cestujúcich v autobuse, ktoré by potvrdili, že policajtov žiadal o certifikát k prístroju Ramer 7 CCD-U ako aj o opakované merania, na čo si príslušník PZ A. údajne nevie spomenúť. Krajskému súdu vytýkal nesprávne konštatovanie (v rozpore s výpoveďami jeho aj príslušníkov PZ ku skutku z 26.10.2007), že mu nič nebránilo po zastavení hliadkou a vyzvaní na dychovú skúšku, aby príslušníkov na túto skutočnosť upozornil. Zdôraznil, že v skutočnosti tak urobil a že sa opakovane neúspešne pokúšal prístroj prefúknuť, čo mu však jeho zdravotný stav nedovolil a doložil o tom aj lekárske potvrdenie z 23.10.2007. Ďalej uviedol, že na odber krvi odmietol ísť, pretože bol nesprávne a nedostatočne poučený, keď z poučení policajtov vyplynulo, že bez ohľadu na výsledok krvnej skúšky bude musieť hradiť jej náklady sám.

Žalovaný správny orgán vo svojom vyjadrení k odvolaniu zotrval na svojom stanovisku o zákonnosti správneho rozhodnutia a navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

K námietke žalobcu o jednostrannosti dôkazov – výpovedí policajtov hliadok PZ – uviedol, že policajt sa pri výkone služobnej činnosti riadi služobnou prisahou a že samotné postavenie policajta ako verejného činiteľa predstavuje okolnosť, o ktorej aj s poukazovaním na presnosť výpovedí členov hliadky PZ nemal dôvod pochybovať. Žalobca v konaní nenamietal pomer k osobám policajtov, nepodal voči ich postupu žiadnu sťažnosť, ani podnet na trestné stíhanie pre zneužitie právomoci verejného činiteľa, čo tiež utvrdilo správny orgán pri rozhodovaní o odvolaní. Ďalej uviedol, že žalobca dňa 26.10.2007 nepredložil žiadny doklad, či lekárske potvrdenie o svojom zdravotnom stave, predložil ho až pri ústnom pojednávaní dňa 10.12.2007. V súvislosti s otázkou úhrady za lekárske vyšetrenie spojené s odberom krvi trval na tom, že žalobca bol policajtom L. správne poučený o možnosti žiadať

odber krvi s tým, že náklady bude hradit' sám žalobca. K ďalším námietkam žalobcu odkázal na svoje skoršie vyjadrenia, na ktorých trvá.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v intenciách dôvodov podaného odvolania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) s tým, že rozsudok verejne vyhlásil dňa 12. októbra 2010 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Odvolací súd v medziach dôvodov odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania týmito rozhodnutiam predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že žalobca dňa 13.3.2007 v obci Čierne nad Topľou viedol autobus Karosa EČV H., keď mu hliadka PZ (prístroj na meranie rýchlosti obsluhoval ppor. A.) namerala v čase o 15.48 hod. v strede obce pri zastávke MHD rýchlosť 85 km/h, teda žalobca prekročil maximálnu povolenú rýchlosť 60 km/h, čím porušil § 15 ods. 4 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 315/1996 Z.z.) a dopustil sa tým priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. a/ zákona č. 372/1990 Zb. Do správy o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky zo dňa 13.3.2007 spracovanej príp. J. uviedol žalobca, že si bol vedomý, že šiel rýchlosťou 65 km/h a správu vlastnoručne podpísal. Súčasťou priestupkového spisu je aj snímka z radaru výrobného čísla 0140/93 č. 000 065, z ktorej je zrejmé, že uvedené vozidlo v čase o 15:48:57 hod. šlo rýchlosťou 85 km/h. V spise je založený aj certifikát o overení cestného radarového rýchlomeru typu Ramer 7 CCD-U č. 379/210/16/06 zo dňa 12.9.2006, z ktorého je zrejmé, že meradlo zodpovedá schválenému typu a spĺňa metrologické požiadavky v zmysle príslušných právnych predpisov s tým, že overenie radaru platí do 5.9.2007.

Zo správy o výsledku objasňovania priestupku zo dňa 26.10.2007 vyplýva, že dňa 26.10.2007 o 22.15 hod. viedol žalobca osobné motorové vozidlo výrobnej značky Toyota Land Cruiser EČV K. po Gaštanovej ulici v Humennom, kde bol zastavený hliadkou PZ, kontrolovaný a podrobený dychovej skúške na zistenie prítomnosti alkoholu v dychu, ktorú žalobca i po poučení opakovane bezdôvodne maril, preto mu bola príslušníkom PZ predvedená ukážka dychovej skúšky. Žalobca mal takto porušiť § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 315/1996 Z.z. a dopustiť sa priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. f/ zákona č. 372/1990 Zb. Do správy sa žalobca vyjadril, že „dychovej skúške sa podrobil štyrikrát, hoci má problémy s pľúcny dýchaním, po výzve na odber krvi som bol ochotný ísť, ale nie aby ja som si platil ešte 5 000 Sk za odber“. Z tejto správy (z predtlaču) vyplýva, že žalobca bol poučený o spôsobe vykonania dychovej skúšky elektronickým prístrojom, o práve požiadať o odber krvi a následne bol upozornený, že náklady za vykonaný odber krvi na jeho žiadosť bude hradíť z vlastných prostriedkov a ďalej z nej vyplýva, že žalobca odber krvi nežiadal a ďalšia jazda mu bola zakázaná. Hliadka žalobcom predložený vodičský preukaz zadržala; počas kontroly na ODI navyše bolo zistené, že žalobca predložil vodičský preukaz S., ktorý mal byť podľa evidencie ODI odo dňa 25.1.2007 skartovaný. Platný vodičský preukaz teda žalobca nemal pri sebe.

Správny orgán preto začal voči žalobcovi priestupkové konanie. Oba skutky, ktoré sa mu kládli za vinu, boli prejednané v rámci spoločného konania (podľa §57 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb.) na ústnom pojednávaní dňa 10.12.2007 pod č. ORP-P-209/DI-3/2007, ORP-P-647/DI-3-2007. K skutku zo dňa 13.3.2007 do zápisnice uviedol, že od hliadky požadoval preukázanie certifikátu meracieho prístroja, ktorý nemali pri sebe, potom ich požiadal o skúšku na mieste, či majú policajti zlý radar alebo on zlý tachometer, pričom po troch pokusoch im na meracom prístroji ukazovalo vždy o 12 km/hod viac ako jemu na tachometri. K druhému skutku sa vyjadril tak, že nie je pravda, že dychovú skúšku nevykonal, lebo dýchal štyrikrát, ale sa mu to nepodarilo, pretože má problémy s pľúcny dýchaním, čo môže podložiť aj lekársnym potvrdením zo dňa 23.10.2007. Ďalej uviedol, že na odber krvi nešiel, pretože mu bolo povedané, že treba platiť 5 000 Sk, čo nebol ochotný. K neplatnému vodičskému preukazu uviedol, že nový preukaz č. H. pri sebe nemá už dlhšiu dobu, od leta, kedy ho stratil v zahraničí.

Prvostupňový správny orgán na podklade takto zisteného skutkového stavu rozhodnutím č. p. ORP-P-209/DI-3-2007, ORP-P-647/DI-3-2007 zo dňa 10.12.2007 uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupkov podľa § 22 ods. 1 písm. a/, f/, k/ zákona č. 372/1990 Zb., ktorých sa dopustil tým, že porušil § 15 ods. 4, § 3 ods. 2 písm. c/, § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 315/1996 Z.z., a podľa § 22 ods. 2 zákona mu za to uložil pokutu v sume 15 000 Sk (497,91 €) a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 18 mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

V odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu žalobca k prvému skutku uviedol, že pred vyše 40 osobami tvrdil policajnej hliadke, že rýchlosť neprekročil, preto na tej istej ceste vykonali kontrolu, kde je chyba a pri každom meraní, keď mal ísť rýchlosťou 60 km/h mu hliadka namerala zvýšenú rýchlosť. Uviedol, že mu nebola ani uložená bloková pokuta a na odporúčanie hliadky si dal premerať tachometer, ktorý bol v poriadku. K údajnému druhému priestupku uviedol, že sa snažil prístroj Dräger – alcotest použiť podľa poučenia hliadky, no nepodarilo sa mu to, avšak nepodarilo sa to ani jednému z členov hliadky. Zdôraznil, že on navyše prekonal ťažkú chorobu a naďalej nie je zdravý, o čom malo svedčiť priložené osvedčenie od lekára zo dňa 23.10.2007. Dodal, že bol poučený o možnosti podrobiť sa odberu krvi, za ktorý mal zaplatiť 5 000 Sk, no keďže on pred jazdou alkohol nepožil, zdalo sa mu nezmyselné ísť na odber krvi a zaplatiť za to uvedenú sumu. Zdôraznil, že až pri prejednaní priestupku bol správne poučený, že túto zaplatí len v prípade pozitívneho nálezu.

Žalovaný v odvolacom správnom konaní doplnil dokazovanie o vysvetlenia policajtov, ktorí zistili a dokumentovali priestupky dňa 13.3.2007 a 26.10.2007 a o vysvetlenie žalobcu.

Zo zápisnice o podaní vysvetlenia policajtom A. zo dňa 5.2.2008 vyplýva, že dňa 13.3.2007 obsluhoval merač rýchlosti a v čase o 15.48. hod. stál v strede obce Čierne nad Topľou pri zastávke SAD v smere na Vranov nad Topľou, keď radar zaznamenal prekročenie rýchlosti autobusu EČV H. v smere odjazd o 25 km/h. Túto skutočnosť oznámil hliadke PZ stojacej na odstavenej ploche, ktorá uvedený autobus odstavila a následne na požiadanie hliadky šiel k nej za účelom nazretia do protokolu o prekročení rýchlosti. Vyjadril sa, že prístroj Ramer, ktorý prekročenie rýchlosti autobusom zaznamenal, bol certifikovaný dňa 12.9.2006 a jeho overenie platilo do 5.9.2007; certifikát je súčasťou spisového materiálu.

Ďalej uviedol, že o ďalších meraniach, na ktoré poukazoval žalobca, si pre časový odstup nespomenul, rovnako si nespomína, či žalobca žiadal o predloženie certifikátu, no ako uviedol, nepochybne mu ho bol predložil, pretože certifikát je súčasťou dokumentácie radaru a hliadka ho mala k dispozícii aj počas výkonu služby v uvedený deň. Zo zápisnice o podaní vysvetlenia Š.J. zo dňa 31.1.2008 k udalostiam zo dňa 13.3.2007 vyplýva, že po oznámení prekročenia rýchlosti kolegom A. odstavil autobus EČV H. a po vyzvaní vodiča na predloženie dokladov zistil, že išlo o žalobcu. Oznámil mu, že mu bolo namerané prekročenie rýchlosti v obci o 25 km/h a keďže žalobca si toho nebol vedomý, privolal kolegu obsluhujúceho radar, ktorý vodiča oboznámil s protokolom z prístroja Ramer, teda s fotografiou, ktorá je súčasťou spisu. Uviedol, že priestupok neriešil blokovou pokutou pre výšku prekročenia rýchlosti o 25 km/h. Dodal, že nemal dôvod pochybovať o správnosti merania rýchlosti, ako aj to, že priestupok s vodičom autobusu riešil po jeho vystúpení von a nie v autobuse.

V súvislosti s druhým skutkom doplnil žalovaný dokazovanie podaním vysvetlenia policajtov npráp. D. a práp. L., ktoré sú obsahom zápisníc zo dňa 5.2.2008. Obaja policajti zhodne uviedli, že dňa 26.10.2007 v čase o 22.15. hod. na Gaštanovej ulici v Humennom zastavili vozidlo Toyota Land Cruiser EČV K., ktoré viedol žalobca. Policajt L. žalobcu vyzval, aby sa podrobil dychovej skúške na zistenie alkoholu v krvi elektronickým prístrojom Dräger, s čím žalobca súhlasil. Policajt L. mu podal náustok, žalobca si ho sám rozbalil, vložil do prístroja a po poučení o správnom vykonaní dychovej skúšky, ktorému žalobca porozumel, čo potvrdil svojim súhlasným „áno“, sa žalobca nadýchol, rozťahol líca, no do prístroja nefúkol, odtiahol ústa a uviedol, že mu dal policajt zlý náustok. Policajt D. mu následne podal nový náustok, poučil ho o správnom vykonaní skúšky a situácia sa zopakovala, keď žalobca znovu tvrdil, že náustok je zlý. Po tomto policajt D. sám vybral nový náustok a prefúkol Dräger, ktorý vykázal nulové hodnoty, následne prekontroloval žalobcom použité náustky, o ktorých žalobca tvrdil, že sú zlé, tak, že ich otočil a potiahol vzduch do seba, pričom zistil, že náustky boli v bezchybnom stave. Po tomto bol žalobca opakovane vyzvaný k dychovej skúške, na čo tento uviedol, že už fúkal a viacej fúkať nebude, pričom vtedy neuviedol žiadne iné dôvody, prečo by skúšku nemohol vykonať, ale sa vyhováral, že policajti majú zlé náustky a na adresu polície sa mal aj neslušne vyjadrovať. Následne bol žalobca poučený o možnosti odberu krvi a lekárskeho vyšetrenia. Na otázku žalobcu, kto to bude platiť, mu policajt L. odpovedal, že odber krvi si musí hradiť sám, no o sume so žalobcom hovorené nebolo.

Žalobca po tomto vyhlásil, že on platiť nič nebude a na odber krvi nejde. Potom mu bola daná možnosť vyjadriť sa k priestupku, bol mu zadržaný vodičský preukaz a vydané potvrdenie o jeho zadržaní. Na ODI bolo následne lustráciou zistené, že zadržaný vodičský preukaz bol neplatný.

Žalobca do zápisnice o podaní vysvetlenia zo dňa 18.3.2008 tak, že s vyjadrením policajtov D. a L. nesúhlasil, pretože policajtovi sa tiež nepodarilo náustok prefúknuť a namietal tiež, že hliadku upozornil, že má problém s pľúcami a preto sa žiadal na odber krvi. Nesúhlasil ani s vyjadrením, že na adresu polície nadával, zdôraznil, že na odber krvi sa žiadal sám, no keď mu bolo vysvetlené, že má zaplatiť 5 000 Sk, uviedol, že to nezaplatí. Dodal, že policajti náustky neprekontrolovali. **Ku skutku zo dňa 13.3.2007 uviedol, že vozidlo s radarom jazdilo pred ním a hneď zastavilo na pravej strane;** potom, čo bol zastavený, **uviedol, že prekročenie rýchlosti nebolo možné, lebo vozidlo jazdilo pred ním a tak by sa s ním zrazil.** Na jeho žiadosť o certifikát radaru mu policajti mali uviesť, že ho nemajú pri sebe, ale na oddelení. Trval na svojich tvrdeniach, že pri opakovaných meraniach stále vykazoval vyššiu rýchlosť, čo môžu potvrdiť cestujúci v autobuse a uviedol, že autobus mal 13.3.207 platnú STK.

Na základe takto doplneného dokazovania žalovaný správny orgán v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že k spáchaniu priestupkov došlo tak, ako to bolo ustálené v prvostupňovom konaní a preto ho potvrdil. K priestupku prekročenia rýchlosti zo dňa 13.3.2007 uviedol, že táto skutočnosť je potvrdená správnu o výsledku objasňovania priestupku a protokolom – fotodokumentáciou priestupku merača rýchlosti Ramer vyr. č. 0140/93 s číslom snímku 000065. Snímka obsahuje okrem iných údajov aj zreteľný záber na zadnú časť autobusu Karosa a to vrátane EČ: H.. Podľa protokolu rýchlosť vozidla, na ktorom bol Ramer pripevnený bola 0 km/h; o presnosti merania merača rýchlosti nie je dôvod pochybovať, nakoľko ju potvrdzuje aj certifikát vydaný slovenským metrologickým ústavom v Bratislave dňa 12.9.2006 s overením platným do 5.9.2007, podľa ktorého uvedený rada vypracuje výsledok merania s chybou menšou ako +/- 3 km/h a ktorý je súčasťou administratívneho spisu. K odvolacím námietkam žalobcu uviedol, že ani nepreloženie tohto certifikátu alebo opakované meranie rýchlosti nezmenia nič na správnosti a záväznosti protokolu so snímku č. 000065, ktorý jednoznačne potvrdzuje prekročenie

maximálnej povolenej rýchlosti v obci o 25 km/h. Dodal, že uvedený radar bol skončení platnosti znovu overený, overeniu vyhovel a naďalej je používaný na KDI KRPZ Prešov.

K priestupku zo dňa 26.10.2007 žalovaný v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že policajti, ktorý zistili a dokumentovali priestupok nemali žiadne pomer k veci ani k žalobcovi a preto nevidel žiaden dôvod spochybňovať vierohodnosť spísanej správy o výsledku objasňovania priestupku a výpovede členov hliadky PZ, ktorými boli presvedčivo vyvrátené tvrdenia žalobcu. V súvislosti s tým poukázal na právny význam ustanovenia § 8 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore v znení neskorších predpisov. Tvrdenia žalobcu, že dychovú skúšku vykonal, považoval za účelové, pretože z vyjadrení členov hliadky bolo zrejmé, že dychovú skúšku nevykonal predpísaným spôsobom a **pre prípad, že nechcel alebo nemohol dychovú skúšku vykonať, bol poučený o možnosti žiadať sa na odber krvi**, pričom zo správy o výsledku objasňovania priestupku **vyplýva, že sa na odber krvi nežiadal**. Tvrdenie žalobcu o poplatku za odber krvi a lekárske vyšetrenie v sume 5 000 Sk nepovažoval za dôvodné, pretože policajt je v zmysle § 65 ods. 1 písm. c/ zákona č. 315/1996 Z.z. oprávnený vodiča vyzvať, aby sa podrobil vyšetreniu, či nie je ovplyvnený alkoholom a účastník premávky je v zmysle § 3 ods. 2 písm. c/ tohto zákona povinný poslúchnuť pokyn, výzvu, príkaz alebo požiadavku policajta. Z obsahu spisu je nepochybné, že žalobca nebol policajtom vyzvaný na lekárske vyšetrenie spojené s odberom krvi, ale bol poučený o možnosti žiadať sa na odber krvi a postup policajta L., ktorý na otázku žalobcu odpovedal, že platiť za takéto vyšetrenie bude žalobca, bol správny.

Podľa § 15 ods. 4 zákona č. 315/1996 Z.z. **vodič smie jazdiť rýchlosťou najviac 60 km/h**, a ak ide po diaľnici v obci alebo po ceste pre motorové vozidlá v obci, najviac 80 km/h, ak nie je dopravnou značkou dovoľená vyššia rýchlosť.

Podľa § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 315/1996 Z.z. **účastník cestnej premávky je povinný poslúchnuť pokyn, výzvu, príkaz alebo požiadavku policajta súvisiace s výkonom jeho oprávnení v cestnej premávke**, strpieť výkon jeho oprávnení, ako aj pokyny iných osôb, ktoré na to oprávňuje tento zákon.

Podľa § 65 ods. 1 písm. c/ zákona č. 315/1996 Z.z. **policajt je oprávnený vyzvať vodiča, aby sa podrobil vyšetreniu, 19) či nie je ovplyvnený alkoholom** alebo inou návykovou látkou, alebo liekmi, ktoré môžu znížiť jeho schopnosť bezpečne viesť vozidlo.

Poznámka č. 19) odkazuje na ustanovenie § 5 zákona č. 219/1996 Z.z. Podľa odseku 4/ tohto ustanovenia **vyšetrenie na zistenie alkoholu sa vykonáva dychovou skúškou prístrojom, ktorým sa určí objemové percento alkoholu v krvi. Ak sa osoba odmietne podrobiť takému vyšetreniu, možno na požiadanie vykonať lekárske vyšetrenie odberom a vyšetrením krvi** alebo iného biologického materiálu. Ak osoba odmieta takéto lekárske vyšetrenie, stupeň opilsti určí lekár podľa medicínskych klinických príznakov.

Podľa § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 315/1996 Z.z. **vodič je povinný mať pri sebe doklady na vedenie a premávku vozidla** predpísané týmto zákonom alebo osobitnými predpismi.

Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. priestupku sa dopustí ten, kto

- a) **ako vodič motorového vozidla prekročí povolenú rýchlosť ustanovenú vo všeobecne záväznom právnom predpise o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky** (3a/ - § 15 zákona č. 315/1996 Z.z.) alebo prekročí rýchlosť ustanovenú dopravnou značkou,
- f) **ako vodič sa odmietne podrobiť vyšetreniu na zistenie alkoholu, ktoré sa vykonáva dychovou skúškou prístrojom, ktorým sa určí objemové percento alkoholu v krvi**, alebo ak sa odmietne podrobiť lekárske vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu, či nie je ovplyvnený alkoholom alebo inou návykovou látkou, hoci by to pri vyšetrení nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie,
- k) iným konaním, než ako je uvedené v písmenách a) až h), poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Odvolačí súd po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu v intenciách podaného odvolania a v nadväznosti na neho aj rozhodnutia žalovaného ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov si pre svoje rozhodnutie vo veci zadovážili dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležite zistili skutkový stav a výkladom relevantných zákonných ustanovení dospeli k správne právnemu záveru, že konaniami žalobcu, tak ako sú konkretizované v napadnutom

rozhodnutí, sa žalobca dopustil priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky v zmysle § 22 ods. 1 písm. a/, f/ a k/ zákona č. 372/1990 Zb.

Námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa, ktoré sa v podstate zhodovali s námietkami vznesenými v správnom konaní ako aj v žalobe neboli podľa názoru odvolacieho súdu spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Žalovaný sa nimi dôsledne zaoberal a svoje stanovisko k nim vyčerpávajúcim spôsobom uviedol vo svojom rozhodnutí. S jeho záverom v ich posúdení sa súd prvého stupňa stotožnil dôvodne, pretože aj podľa názoru odvolacieho súdu, bolo možné k nemu dospieť vyhodnotením obsahu správ o objasňovaní priestupku zo dňa 13.3.2009 a 26.10.2007, protokolu zo dňa 13.3.2007, vrátane snímku vyhotoveného radarom, certifikátu o overení cestného radarového rýchlomeru zo dňa 12.9.2006, zápisnice z ústneho pojednávania zo dňa 10.12.2007 a zo zápisníc o podaní vysvetlenia policajtmí – členmi hliadok A., D. a L. zo dňa 5.2.2008 a J. zo dňa 31.1.2008, a zápisnice o podaní vysvetlenia žalobcom zo dňa 18.3.2008, ktoré si správny orgán zabezpečil pre účely objasnenia skutkového stavu.

Žalobca v odvolaní nenamietal druh a výšku uložených sankcií, preto sa týmito skutočnosťami odvolací súd nezaoberal. V predmetnom konaní sa zameril na odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa priebehu skutkov kladených mu za vinu.

V súvislosti s priestupkom, ktorého sa mal dopustiť dňa 13.3.2007 žalobca namietal, že správny orgán nevyhovел jeho návrhu na vypočutie svedkov – cestujúcich v autobuse, ktorí by mu potvrdili, že žiadal o predloženie certifikátu radaru a o opakované merania rýchlosti.

Odvolací súd zistil, že súčasťou administratívneho spisu žalovaného je aj certifikát o overení cestného radarového rýchlomeru typu Ramer 7 CCD-U, výrobné číslo RH: 0116/93, RJ: 0140/93, OJ: 0111/1993, vydaný Slovenským metrologickým ústavom dňa 12.9.2006 s výsledkom overenia: „Meradlo zodpovedá schválenému typu a spĺňa metrologické požiadavky na daný druh meradla ustanovené predpisom – príloha č. 31 k vyhláske č. 403/2000 Z.z. ÚNMS SR s účinnosťou 1.12.2000.“ Možná chyba meradla je v stacionárnom režime +/- 3 km/h. Podľa certifikátu overenie tohto radaru, ktorým bola dňa 13.3.2007 nameraná zvýšená rýchlosť žalobcovi, platilo do 5.9.2007. Z vyjadrenia žalovaného vyplýva, že tento konkrétny radar bol znovu overený po 5.9.2007 a naďalej bol

používaný na kontrolu dodržiavania rýchlosti. Z uvedeného je zrejmé, že o bezchybnosti a presnosti rýchlomeru, ktorým hliadka PZ zistila žalobcovi prekročenie povolenej rýchlosti o 25 km/h, niet žiadnych pochyb. Skutočnosť, že žalobca sa domáhal opakovaného premerania rýchlosti, tak ako to tvrdil v správnom aj v preskúmovacom konaní, nenasvedčuje obsah Správy o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky zo dňa 13.3.2007. V tejto správe, v kolónke, kde je zaznamenané vyjadrenie žalobcu, je uvedené len jeho tvrdenie, že si bol vedomý, že šiel rýchlosťou 65 km/h. Nič iné žalobca do správy neuviedol a túto bez výhrad aj podpísal. Obe námietky žalobcu považoval odvolací súd za účelové, nakoľko obsah administratívneho spisu svedčí o inom priebehu udalostí, ako ich popisoval žalobca (napr. aj v tvrdení žalobcu, že policajné auto, na ktorom bol umiestnený radar, sa podľa žalobcu pohybovalo pred autobusom, keď zo snímku vyhotoveného Ramerom je zrejmé, že vlastná rýchlosť policajného vozidla bola 0 km/h a to, že vozidlo s radarom stálo, vyplynulo aj z vyjadrení členov hliadky...) a žiadne z týchto tvrdení, ani prípadné výpovede cestujúcich, nemôžu vyvrátiť skutočnosť vyplývajúce z protokolu vyhotoveného dňa 13.3.2007 riadne funkčným, certifikovaným a overeným radarom a to, že **autobus Karosa EČV: H., ktorý viedol žalobca, v čase o 15:48:57 šiel rýchlosťou 85 km/h, hoci rýchlostný limit na stanovisku, kde bolo prekročenie rýchlosti namerané, bol len 60 km/h.**

Námietky žalobcu týkajúce sa nesprávneho poučenia o platení za odber krvi a jej vyšetrenie nemožno považovať za relevantné v tomto konaní a to vzhľadom k tomu, že žalobcovi sa za vinu kladie priestupok, ktorého sa dopustil tým, že sa **ako vodič odmietol podrobiť vyšetreniu na zistenie alkoholu, ktoré sa vykonáva dychovou skúškou prístrojom, teda ako účastník cestnej premávky porušil svoju povinnosť vyplývajúcu z § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 315/1996 Z.z. a nie preto, že sa nežiadal na odber krvi.** Správne orgány oboch stupňov pri objasnení skutkového stavu vychádzali najmä zo správy o výsledku objasňovania priestupku zo dňa 26.10.2007 a z vyjadrení členov hliadky PZ npráp. D. a práp. L., z ktorých mali za preukázané, že **policajt L. žalobcu vyzval, aby sa podrobil dychovej skúške na zistenie alkoholu v krvi elektronickým prístrojom Dräger, s čím žalobca súhlasil.** Policajt L. mu podal náustok, žalobca si ho sám rozbalil, vložil do prístroja a **po poučení o správnom vykonaní dychovej skúšky, ktorému žalobca porozumel, čo potvrdil svojim súhlasným „áno“, sa žalobca nadýchol, rozťahal líca, no do prístroja nefúkol, odtiahol ústa a uviedol, že mu dal policajt zlý náustok.** Policajt D.

mu následne podal nový náustok, poučil ho o správnosti vykonania skúšky a **situácia sa zopakovala**, keď žalobca znovu tvrdil, že náustok je zlý. Po tomto **policajt D. sám vybral nový náustok a prefúkol Dräger, ktorý vykázal nulové hodnoty, následne prekontroloval žalobcom použité náustky, o ktorých žalobca tvrdil, že sú zlé, tak, že ich otočil a potiahol vzduch do seba, pričom zistil, že náustky boli v bezchybnom stave. Po tomto bol žalobca opakovane vyzvaný k dychovej skúške, na čo tento uviedol, že už fúkal a viacej fúkať nebude.** Z vysvetlenia žalobcu, ktoré uviedol do správy o objasňovaní priestupku zo dňa 26.10.2007, vyplýva, že sa skúške podrobil štyrikrát (z vyjadrení policajtov je zrejmé, že sa o to „pokúšal“ len dvakrát), hoci má problémy s pľúcny dýchaním. **Nenamietal ani netvrdil, že nie je pre svoj zdravotný stav schopný prefúknuť prístroj Dräger, ani sa neodvolával na lekárske potvrdenie vydané dňa 23.10.2007, čo vyplýva aj z vyjadrení oboch členov hliadky.** Žalobca až dodatočne, so značným odstupom času, na ústnom pojednávaní pred prvostupňovým správnym orgánom dňa 10.12.2007, predložil potvrdenie od lekára datované dňom 23.10.2007, a následne počas správneho aj preskúmavacieho konania naň poukazoval. Nie však v rozhodnom čase, keď bol členmi hliadky opakovane vyzývaný k vykonaniu dychovej skúšky a poučovaný o spôsobe jej vykonania. V tomto svetle, aj s ohľadom na zistenia vyplývajúce z evidenčnej karty žalobcu že v minulosti sa už dopustil priestupku, keď viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, sa aj táto námietka žalobcu javí byť účelovou. Tvrdenia žalobcu o prípadnom nesprávnom poučení o platení za lekárske vyšetrenie a odber krvi príslušníkmi PZ nemajú vplyv na skutkový stav tak, ako vyplýva z podkladov žalovaného, teda že žalobca **neuposlúchol výzvy policajtov a napriek opakovanému poučeniu nevykonal dvakrát skúšku riadnym spôsobom a následne ju odmietol viackrát vykonať.**

Porušenie povinnosti žalobcu ako vodiča mať pri sebe doklady na vedenie a premávku vozidla, vyplývajúcej z § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 315/1996 Z.z., bolo spoľahlivo zistené z evidencie KDI, keďže žalobca dňa 26.10.2007 hliadke predložil vodičský preukaz S.S., ktorý však mal byť podľa evidencie už skartovaný a nový vodičský preukaz H. žalobca pri sebe nemal. Z tohto skutku sa žalobca v žiadnom prípade nemôže vyvinuť poukazovaním na to, že platný preukaz stratil ešte v lete v zahraničí.

Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že nemožno nič vyčítať krajskému súdu, ktorý sa podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami a dospel

k správne mu názoru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, práv a chránených záujmov žalobcu, pričom svoj právny záver, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Žalobca neuviedol v odvolaní žiadne iné skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov a krajského súdu vyvrátili, jeho odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Pr o t i t o m u t o r o z s u d k u o p r a v n ý p r o s t r i e d o k n i e j e p r í p u s t n ý .

V Bratislave 12. októbra 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová